

Herättäjä-Yhdistys ry
PL 21, 62101 Lapua
Puh (06) 433 5700
hy@h-y.fi
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

lauantai 2.7.2022
päiväseurat klo 13
Anu Vehviläinen

Hyvä seuraväki,

suomalaiseen kristillisyyteen kuuluu nöyryys, vaatimattomuus, mutta vahva sisäinen luottamus korkeimpaan.

Saarijärven Paavokin tunti katovuosien keskellä, että koettelee, mutta ei hylkää Herra. Paavo lausui toivonsa menettäneelle vaimolleen näin:

”Vaikka kokee, eipä hylkää Herra.
Pane leipään puoli petäjätä,
Minä laitan ojat leveämmät,
Mutta tulon toivon taivahasta”.

Näin olisi turvallista ja rauhoittavaa meidänkin ajatella.

Pohdin kuitenkin, että osaammeko ja muistammeko arjen keskellä turvata Korkeimpaan? Onko tavanomaisempaa, että mietimme arkihuolia, olemme epätoivoisia emmekä muista, että voimme aina turvata Jumalaan?

Näiden tuntemuksien arvelen olevan tuttuja meille kaikille. Olemme päivittäin muiden toiveiden ja vaatimusten kohteina, niin perhepiirissä, työelämässä ja yhteiskunnassa laajemmin. Oma jaksaminen on usein koetuksella ikään, ammattiin ja asemaan katsomatta. Tänä päivänä erityisesti viljelijät ja hoitohenkilöstö ovat tiukoilla.

Jokaisen on tarpeellista löytää pieniä hetkiä tutkiskella itseään, suhdettaan toisiin ihmisiin ja Jumalaan. Herättäj juhlat tarjoaa mitä otollisimman hetken jokaisen meidän henkilökohtaiselle kuulostelulle.

Voi kysyä itseltään: miltä minusta oikeasti tuntuu. Mitkä ovat päällimmäiset tuntemukseni omaan elämään: tunnenko kiitollisuutta, olenko ystävällinen ja hyväntuulinen, luotanko tulevaan ja jos en, niin miksi en?

Omaa suhdetta toisiin ihmisiin voisi avalla kysymyksillä: arvostanko läheisiäni, olenko itse teoissani, puheissani ja ajatuksissani Vuorisaarnan tiellä? Kohtelenko siis lähimmäisiäni siten, kuten heidän toivon itseäni kohtelevan.

Herättäjä-Yhdistys ry
PL 21, 62101 Lapua
Puh (06) 433 5700
hy@h-y.fi
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

Isoin kysymys on suhde Jumalaan. Millainen on suhteeni Korkeimpaan? Ehkä se on Saarijärven Paavon sisäistä luottamusta, jonka sisimmässään tuntee ja tietää, mutta se ei ole joka hetki näkyvää ja kuuluvaa.

Koskaan ei ole liian myöhäistä tehdä ”korjaavia toimia” suhteessa itseensä, toisiin ja Jumalaan. Se vaatii kuitenkin pysähtymistä ja itsensä kuulemista.

Suomalaiseen kansanluonteeseen on tavattu liittää sanat sisu ja sitkeys. Mielelläni lisään näiden perään sanat sielukkuus ja sivistys. Minulle sielukkuus tarkoittaa elämän ymmärrystä ja henkistä syvyyttä. On totuttu sanomaan, että silmät ovat sielun peili. Ja kyllä, silmistään ihminen tunnetaan.

Entä sivistys? Usein sivistyksen ja koulutuksen välille laitetaan yhtäläisyysmerkit. Sivistys on kuitenkin kouluja ja tutkintoja enemmän. On kaunis kiteytys puhua ”sydämen sivistyksestä”.

Minulle sivistys on erityisesti sitä, miten suhtaudumme kanssaihmiisiin. Arvostammeko ja kunnioitamme heitä, maltammeko omalta puheeltamme kuulla mitä toisilla on sanottavaa? Ehkä jos kuulisimme toisia paremmin, samalla kuulisimme itseämme paremmin.

Jo Veikko Lavi lauloi aikanaan ”Jokainen ihminen on laulun arvoinen. Jokainen elämä on tärkeä.” Arvostettu lauluntekijä kiteytti ihmisen arvokkuuden ja tasa-arvoisuuden hyvin.

Ja mikä tärkeintä: Jumalan edessä olemme kaikki samalla viivalla.

Ihmisyyteen kuuluvat myös heikkoudet. Vaikka tiedämme, että esimerkiksi kateus on väärin, silti se meitä kaikkia aika ajoin vaivaa. On kuitenkin jo pieni voitto, että tunnistamme kielteiset tunteemme ja pyrimme niistä eroon.

Kateuden kyytipoikana on usein vertailu. Vertaamme itseämme toisiin ihmisiin ja unohtamme oman hyvämmen ja omat kiitollisuuden aiheemme. Varmasti olisimme onnellisimpia vähemmällä vertailulla.

Hyvät kuulijat,

herättäjäjuhlien teemana on nyt ”Lohduksi toisillemme”. Kun lohtu-sanaan liitetään pariaksi ”toisillemme” olemme yhteisen ytimessä; voimme ihmisinä antaa toinen toisillemme lohtua.

Jumala loi ihmisen omaksi kuvakseen. Tähän sisältyy, että meillä on Jumalan lahja toimia toisten hyväksi ja lohduksi.

Lohduttaminen ei ole aina helppoa. Erityisen vaikeiksi saatamme tuntea tilanteet, joissa lohdutamme ihmistä, joka on menettänyt yllättäen läheisensä. Tähän emerituspiispa Eero

Herättäjä-Yhdistys ry
PL 21, 62101 Lapua
Puh (06) 433 5700
hy@h-y.fi
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

Huovisella on yksinkertainen neuvo: tärkeintä on läsnäolo. Ajattelen samoin: surevaa lohduttaa paremmin myötätunto ja aito läsnäolo kuin rönsyilevät suuret sanat.

Oma kokemukseni on, että siinä läheisen menettämisen hetkessä surkeimmalta ovat tuntuneet sanat: ”kyllä se siitä, aika parantaa”. Niin, kyllä aika haalistaa ja muuttaa surua, mutta ollessasi juuri menettänyt läheisesi, elät vain siinä hetkessä, tunti ja päivä kerrallaan, et pysty tietämään tunteitasi tuleviin vuosiin.

Lohtu, myötätunto ja toivo ovat sisaruksia. Myötätuntoinen ihminen on kykenevä lohduttamaan, myötätunto on läsnäoloa ja se kannattelee. Lohtu ja myötätunto vievät aina eteenpäin. Niiden kydyssä tukea tarvitseva on turvassa.

Lohdun sisaruksista toivo on väkevin. Missä on toivoa, siellä on valoa. Toivo on mahdollisuuksia. Mahdollisuuksia johonkin uuteen, mahdollisuuksia hyvään.

On tilanteita, joissa toivo tihentyy. Koin tihentyneen toivon hetken toukokuussa äitienpäivänä. Olimme ukrainalaisten äitien ja lasten kanssa mielenosoituksessa Joensuun torilla. Näin heidän silmissään epävarmuutta, mutta myös orastavaa toivoa ja luottamusta tulevaan. Viime päivinä heidän toivostaan minua on muistuttanut sinikeltainen lippu mansikanpoimijoiden majapaikan seinällä mökkitieni varrella Kontiolahdella.

Hyvä seuraväki,

Vuosikymmenten ajan yksi suomalaisten lempiruno on ollut Aale Tynnin ”Kaarisilta”.

Runo alkaa näin:

”Ja Jumala sanoi: Toisille annan toiset askareet,
Vaan sinulta, lapseni, tahdon, että kaarisillan teet.
Sillä kaikilla ihmisillä on niin ikävä päällä maan,
Ja kaarisillalle tulevat he ahdistuksessaan.
Tee silta ylitse syvyyden, tee, kaarisilta tee,
Joka kunniaani loistaa ja valoa säteilee”.

Näillä sanoin toivotan teille lohdun, myötätunnon ja toivon herättäjäjuhlia.